

Formuesforhold, og en saadan ensartet Bedømmelse er det, som tilsigtes indført ved Vedtagelsen af vort Forslag til en ny § 2. Herved indføres der i og for sig ikke noget nyt; thi det har altid været antaget, at Formue og Lejlighedsstaten ikke bør være en Beskatning alene efter Skøn, men at enhver Vigning bør være grundet paa saadanne Regler, at Kommunalbestyrelsen til enhver Tid kan gøre Rede for, hvorledes Skatteansættelsen er foregaaet. Det vil da ogsaa erkendes, at uden saadanne Regler bliver en Appellinstans uden virkelig Betydning, samt at Reglerne ogsaa maa være saa vidt ens i alle Landets Kommuner, at det bliver muligt for en Appellinstans (Amtsraadet eller Indenrigsministeren) at dømme dem imellem, naar Strid er opstaaet.

Lovforslaget indfører som før nævnt ikke nogen egentlig mellemkommunal Beskatning, men søger at løse Spørgsmaalet derved, at det paabyder Opholdskommunen at udrede til Næringskommunen 2 pCt. af vedkommende skattepligtiges Skatteindtægt i denne Kommune, men dog med den Begrænsning, at Næringskommunen ingen Sinde kan faa ud over Halvdelen af vedkommende skattepligtiges Skat til Opholdskommunen. Dette synes os altfor karrigt mod Næringskommunen, som dog er den, der i de allerfleste Tilfælde har den største Byrde af den skattepligtige, og derfor stille vi Underendringsforslag om at forandre 2 pCt. til 3 og Halvdelen til 2 Tredjedele. Da de 2 pCt. ikke har nogen særlig Begrundelse, og da den oprindelige Forslagsstiller, Folketingsmanden for Bræsto Amts 6te Valgtreds (Vojfen), ogsaa i sin Tid har foreslaaet 3 pCt. saa haabe vi, at det høje Ting her vil følge os, saa meget mere som Lovforslaget derved upaatvivlelig forbedres.

Samtidig med vore Endringsforslag i Fjor stillede vi ogsaa Forslag om en lempelig Afskrivning af Hartkornskatterne til Kommunerne; da vore Forslag om Næringskommunernes Ret til at beskaffe imidlertid

forkastedes, saa maatte ogsaa Lovforslaget om Afskrivning af Hartkornskatterne falde med det samme; thi vil man ganske borttage de faste Skatter i Kommunerne uden at give disse Ret til at beskaffe alle i Kommunerne falbende Indtægter uden Hensyn til Indtægtshaverens Opholdssted, da vil man let komme til at gøre Uret mod de Kommuner, i hvilke der ligger større Landejendomme, hvis Ejer opholder sig uden for Kommunen. — Imidlertid er det dog ikke ubeløst ogsaa paa nærværende Lovforslags Grundlag at træffe Bestemmelser til Gunst for Hartkornet, og vi have derfor under Nr. 4 foreslaaet en Affattelse af § 16, som har dette til Hensigt. Vi foreslaa for det første, at Hartkornskatterne til Kommunerne ikke fremtidig maa forøges, idet vi anse enhver Forøgelse af den kommunale Hartkornsskat som en ligefrem Konfiskation af Landejendommene, og dette falder navnlig stærkt i Øjnene i saadanne Kommuner, hvor der findes en Del faste Ejendomme, som ikke svare Skatter til Kommunen. Dernæst foreslaa vi, at det i Fremtiden helt lægges i Sogneraadenes egne Hænder at bestemme Forholdet mellem Hartkornskatten og Skatten paa Formue og Lejlighed. Naar nærværende Lovforslag vedtages, da vil det i saadanne Kommuner, hvor den mellemkommunale Skattefordeling kommer til Nytte, nok kunne lade sig gøre at nedsette Skatterne paa Hartkornet, og vi have da ment det naturligt, at Sogneraadene fuldt ud selv tog Bestemmelse derom uden at skulle spørge Amtsraadet. Der vil ikke lettelig kunne blive Tale om, at noget Sogneraad vil misbruge denne Ret, og det turde dog være paa Tide, at Lovgivningsmagten overdrager de kommunale Raad mere Ret til Selvstyre end hidtil, thi saaledes som det nu er, kan et Sogneraad knap røre sig, uden at det først skal spørge Amtsraadet om Forlov. Vi have derfor ikke kunnet slutte os til Lovforslaget paa dette Punkt, thi det tillader kun Sogneraadet at bestemme Forholdet, saa længe Skatten paa Formue og Lejlighed ikke er naaet Halvdelen, men